

Az eperjesi kereskedők behoztak:

396 vég morva posztót, 100 drb. huszár-süveget és még 42½ denárnyi vám alá eső különböző árut. Mindezeknek harminczada: 52 frt 40½ denárt tett volna ki.

A kassai kereskedők behoztak:

69½ kalaposoknak való gyapjút és még 8 frt 47 denárnyi vám alá eső különböző árut. Mindezeknek harminczada 43 frt 22 denárt tett volna ki.

E négy város kereskedői tehát 1610-ben 1043 frt 47½ denárnyi vám alá eső árut s azok közül 6227 vég posztót hoztak be az országba vámmentesen.

T. K.

Magyar borok szállítása a bécsi udvar számára 1571—81-ig. A szepesi kamara 1571 jan. 28-án (Bécsi udv. kam. ltár 14,359. fasc. Hung.) ő felsége saját tokaji szőlőjében termett 17 hordó finom fehér és egy hordó vörös bort küld Bécsbe, melyeket legjobb borkóstolói által, a legnagyobb gonddal válogattatott ki a felséges udvar számára.

A király 1576 okt. 3-án Regensburgból a következő magyar borokat rendelte meg a bécsi udvari kamaránál: 20 hordó tokajit, 8 hordó sopronit, 8 hordó szentgyörgyit, 8 hordó rusztit, 12 hordó kismartonit. Azonkívül Ernő főherczeg számára 10 hordó tokajit, 6 hordó kismartonit, 6 hordó sopronit — közte egy hordó vörös bort, — 6 hordó rusztit; végül Schwendi Lázár számára 4 hordó tokajit.

A bécsi udvari kamara e megrendelést továbbította a magyar kamarákhoz. A magyar kamarák azonban pénz nélkül szűkölködtek s mivel hitelbe senki sem adott bort, jó ideig tartott, míg a kívánt borok az udvarhoz érkezhettek.

A szepesi kamara 1576. decz. 20-án (Hung. fasc. 14,371.) jelenti Ernő főherczegnek, hogy nincsen oly bor készletben, mely az udvarhoz méltó volna; a tokaji bor jó hírnevét pedig nem akarják kockára tenni, mert a legjobb régi tokaji borokat már az előző években elküldték az udvarnak. A tavaly küldött 34 hordót már venniök kellett. A tokaji szőlőkben ez évben csodálatosan kevés bor termett. A Tokaj felé szállított borokból az udvarbíró csak 12 hordó jobb bort tudott kiválasztani. „Ezt Kassára szállítottuk — ugymond — s hozzáértő emberekkel megizleltettük, de csak 6 hordót találtak méltónak arra, hogy az udvar fogyassza el. Megkerestük Mágoch y Gáspárt, kinek e vidéken a legjobb borai vannak, adna elő felségének. Azonban a mi hitelünkre senki sem ad bort. Megirtuk már többször, hogy bort csak készpénzért lehet venni. Mi szívesen adunk az illetőknek adóslevelet, de bort az ilyenre nem adnak. Ő felsége részére alkalmas jó borok vannak Kassán: Szabó Györgynél 20 hordóval; egy-egy hordó ára 50 frt. A tulajdonos azonban csak készpénzért adja. Eperjesen: Ferber János-

nál 5, Gyenge Györgynél 5, Ridinger Mihálynál 2 hordó jó bort találtunk, áruk hordónként 50 frt. Hitelbe azonban ezek sem adják.“

II. R u d o l f császár Prágából 1580. decz. 30-án (Hung. fasc. 14,381.) dörgedelmes leiratot küldött a szepesi kamarára:

„Értesitenek bennünket, — ugymond — hogy t o k a j i s z ő l ő i n k e t fölötte rosszul művelik, mialatt ottani udvarbiránk s egyéb hivatalnokaink szőlői jól vannak művelve s amig azok bővelkednek borban, addig a mi udvari pinczéink szükségét szenvednek. A szepesi kamara tehát értesítsen bennünket, hogy állanak a dolgok s hogyan lehetne ezeken a bajokon segíteni.“

A szepesi kamara (Hung. fasc. 14,382.) Miksa főherczeghez 1581 márcz. 3-án ezeket írja: „Kaptuk fönségednek január 24-én kelt levelét, melyben parancsolja, hogy 10—12 hordó regéczi és miskolczi legfinomabb bort küldjünk a király ő felsége pinczéje számára. Szívesen küldenénk, ha volna pénzünk. A pénztár üres, olyan meg nem akad, a ki kölcsön adna. A M á g ó c h y adta 12 hordó regéczi bort már elküdtük az udvarnak.“ A főherczeg erre 1581. márczius 28-án megparancsolta a pozsonyi sóhivatalnak, hogy azonnal szedjen össze 600 frtot és küldje el a szepesi kamarának borok vásárlására.

Dr. Takáts Sándor.

Erdélyi görög kereskedők 1701-iki szabadsomlevele. I. Lipót király az erdélyi görög kereskedők számára 1701. szeptember 12-én (Hoffmanz 13,925.) a következő szabadsomakat adta.

A kereskedés — ugymond — sokáig pangott a hosszú háborukban, itt az ideje, hogy azt helyreállítsuk. A görögök, kik készek mindennel kereskedni, pártfogásunkért folyamodnak. Meghallgatván kérésüket, beleegyezésünket adtuk, még pedig:

1. Valamennyiüket, a kik Erdélyben laknak vagy kereskedést üznek, védelmünkbe vesszük, még pedig úgy, hogy senki mástól ne függjenek, mint a bécsi udvari kamarától és az erdélyi thezauráriátustól.

2. Boltjaikban vagy sátraikban, melyeket szokásuk szerint a vásárokon vagy a városok s falvakban birnak, miként azelőtt is, mind all' ingrosso, azaz egész véggel és rőffél, mind pedig kicsiben egyaránt kereskedhetnek s e kiváltságukban senki őket háborgatni ne merészelje, mert a kárt duplán fizeti meg.

3. A kereskedés nagyobb biztonságára és kényelmére, őket és azon helyeket, a hol laknak, fölmentjük a kvártélyozástól és az előfogatok szolgáltatásától s más hasonló terhektől.

4. A görög kereskedők társulata, mely e kiváltságleve-
lünket élvezi, bárhova menjen is, mind Erdélyben mind Magyarországon, mindenütt méltányos áron jusson élelemhez és a házakban vagy várakban éjjel vagy nappal áruival együtt menedéket találhasson. Ha pedig kárt szenvedne, akkor azért a felelősség az egész illető vármegyét terhelje.

5. Az élelmi czikkeket saját szükségletükre a görög kereskedőknek is szabad összevásárolniok, azonkívül mindenféle áruikkal bárhol, Erdély-